

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1350/2015
25.02.2016. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Р.М. из Б., кога заступају В.И. и А.И., адвокати из Б., против туженог ЈП „Железнице Србије“ са седиштем у Б., ради оцене законитости решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1676/13 од 31.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1676/13 од 31.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6928/10 од 19.01.2011. године одбијен је као неоснован тужбени захтев за поништај решења туженог број 140/2007-I-2300/1 од 15.11.2007. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1676/13 од 31.10.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена пресуда.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/2004, 111/2009, 36/11 и 53/13-УС), који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14) и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. На друге повреде поступка ревизијом се указује паушално.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоцу, запосленом код туженог на пословима кондуктера у секцији за превоз путника Београд, ОЈ Београд, станица Београд отказан је уговор о раду, јер је 09.10.2007. године при обављању послова кондуктера на возу ... који саобраћа на релацији Б. – Б. од путника узео новац без издавања возне карте за релацију Н.С. – Б. чим је учинио повреде радних обавеза из тачке 13. став 1. алинеје 1, 3. и 5. уговора о раду. Пре доношења одлуке о престанку радног односа тужилац је писменим упозорењем од 17.10.2007. године упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду а исто упозорење је достављено на мишљење и синдикату, чији је члан тужилац. Такође је утврђено да тужилац 09.10.2007. године, обављајући послове кондуктера при првом прегледу карата путницима Б.Ј. и његовој супрузи, који нису имали возне карте, није издао записник К-92 о неизвршној доплати у возу и доплатну карту белицу К-6 и да након другог прегледа и накнадног издавања доплатне карте белице К-6 није овим путницима испоставио означени образац – записник К-92 о неизвршеној доплати у возу. Тачком 13. алинеје 3 и 5. уговора о раду бр. У 122/2003-294 од 11.03.2003. године, који је тужилац закључио са туженим прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако својом кривицом изврши следеће повреде радних обавеза: неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радне обавезе утврђене законом, прописом, општим актом, појединачним актом и овим уговором; злоупотреби положај или прекорачи овлашћења; својим понашањем на раду или у вези са радом послодавцу наноси штету или умањује углед.

На утврђено чињенично стање правилно је нижестепним одлукама примењено материјално право и то одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду одбијањем захтева за поништај решења туженог о отказу уговора о раду. У поступку отказа уговора о раду поштована је процедура, прописана Законом о раду. Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани. Пропуштањем издавања записника К-92 критичном приликом тужилац је и по оцени Врховног касационог суда поступио супротно правилима туженог о раду изричито прописаним чланом 57. Упутства при превозу путника и пртљага (упутство број 161) чиме је извршио повреду радне обавезе за коју је уговором о раду прописана санкција престанка радног односа. Неосновано се ревизијом указује да тужилац није издао записник К-92 јер није могао да утврди идентитет путника, који је одбио да пружи личну карту на увид и да у возу није било пратиоца воза ни полицајца. Упутством број 161. чланом 57. тачка 16. прописана су детаљно правила сачињавања записника К-92, а тачком 19. истог члана посебна правила када путник нема личну карту или се противи да је да на увид у ком случају ако се ни посредством пратиоца воза не може утврдити идентитет путника, кондуктер уписује у записник К-92 само податке који се односе на доплату (релацију, разред, број лица и износ доплате), као и узрок доплате. Како је у овом случају тужилац пропустио да поступи на наведени начин правилно је побијаном одлуком утврђено постојање повреде радне обавезе, утврђене актом

туженог и неосновано се ревизијом указује на погрешну оцену Упутства туженог број 161.

Наводи ревизије да тужилац није могао да искључи путника Бандику Јовановића и његову супругу јер је са њима путовало малолетно дете и да упутство туженог не прописује обавезу издавања записника К-92 при првом прегледу представљају понављање жалбених навода који су већ правилно оцењени побијаном пресудом.

Нису разматрани наводи ревизије којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања јер се према члану 398. став 2. Закона о парничном поступку ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**